

Cuprins

Cartea întâi

DESPRE SUFLET

Convorbire în douăsprezece capitole

1. Șarpele și crucea	11
2. Reincarnarea	29
3. Svadharma	43
4. Catharsis	52
5. Falsul învățător, învățătorul, maestrul	61
6. Maestrul	73
7. Kundabuffer	95
8. Eul și EU-I	104
9. Lupta dintre eu și EU	110
10. Nașterea și moartea eului	165
11. Logica reincarnări	204
12. Legătura cu lumea spiritelor	235

Cartea a doua

REINCARNAREA ÎN PRACTICĂ Întâlnirile mele cu Zoltán Latinovits

1. Amintirile mele	260
2. Procesul verbal al convorbirii spirituale care a avut loc cu opt ani după moarte (la 7 aprilie 1984)	290
3. Viețile anterioare ale lui Zoltán	311
4. Învățăminte și bun-rămas	346

1. Șarpele și crucea

Sufletul este nemuritor.

Eu nu doar cred acest lucru, eu chiar îl știu, pentru că l-am experimentat.

Am fost deja mort.

Am fost „dincolo“ și m-am întors.

Urmează să-ți povestesc despre cum și ce mi s-a întâmplat.

Esențial este că această experiență m-a schimbat. Am devenit un alt om și lumea a devenit cumva mai transparentă, încât pentru mine nu mai există „aici“ și „dincolo“, – am rămas în legătură cu așa-numita „lume de dincolo“ despre existența căreia aflasem doar de prin cărți.

Astăzi sunt în măsură să apreciez dacă autorii unora dintre acele cărți au dat frâu liber fanteziei lor sau chiar au avut trăiri autentice.

Este cert, de pildă, că Shakespeare a avut experiențe de medium. În scenele cu stafia din *Hamlet* apar numeroase aluzii mărunte, ascunse, din care rezultă clar că marele poet cunoștea cu precizie legile legăturii cu lumea spiritelor.

Voi enumera câteva.

Când Hamlet, după întâlnirea lui cu stafia tatălui său, le cere prietenilor să jure, el se exprimă astfel: „Hic et ubique“. Regizorii taie aceste două cuvinte necunoscându-le înțelesul. Traducerea lor exactă este: „aici și pretutindeni“, iar literații consideră că prințul se pronunță astfel, nefiind convins că se întâlnește cu o stafie „bună“. Desigur, ei greșesc. Hamlet, în acel moment știa prea bine că vorbește cu spiritul tatălui său, dar în același timp el a trăit ciudata experiență că în lumea spiritului nu există aici și acolo, aproape sau departe. Pentru noi astfel de lucruri pot apărea doar în abstract, în împărăția gândurilor, unde se poate întâmpla ca omul „să zboare cu gândul la casa lui“, să se afle în același

timp aici și foarte departe – însă în lumea spiritelor aceasta este realitatea. Oricât de ciudat ar fi, în cealaltă dimensiune există alte reguli, iar gândul constituie o realitate, ca la noi o masă sau un scaun. Iar gândul – ca și sufletul – este independent de spațiu atâta timp cât nu se limitează singur.

Tragedia pornește cu scena când Francesco, paznicul, exclamă: „E un frig grozav. Și inima mi-e grea“. Mai târziu repetă și Hamlet: „Grozav mai mușcă vântul! Brr. Ce frig e!“ Iar Horatio confirmă: „Da, da, e un vânt pătrunzător și rece“.

Fără îndoială că în Danemarca e frig. Dar faptul că acest lucru e subliniat de atâtea ori, aproape maniacal, arată că Shakespeare știa prea bine: apropierea lumii spiritelor provoacă la persoanele sensibile o senzație de frig specifică. Picioarele ți se răcesc, degetele parcă ți-ar degera și adesea, chiar și în toiuul verii, ești nevoit să te înfășori în pleduri călduroase din cauza frigului care se face; în tine sau în jurul tău, nu știi prea bine, așa cum nu știi nici din ce cauză, dar așa se întâmplă. M-am convins de acest lucru de multe ori, precum și de faptul că prezența începe pe undeva pe dinăuntru, omul vede mai întâi în sine și simte acel suflet „străin“, a cărui realitate o trăiește, mai târziu, și din exterior. Atunci când Horatio și cei doi paznici îl vestesc pe prinț că se întâlniseră cu stafia defunctului rege, Hamlet exclamă: „Tata! Îmi pare, ah, că-l văd pe tata!“ „Unde milord?“ – întreabă Horatio, iar Hamlet răspunde astfel: „În ochii minții mele“.¹

Căci nu doar „aici“ și „acolo“ nu există – nu există nici „afară“ sau „înăuntru“.

Acesta este punctul în care persoana dotată cu capacități de medium poate cădea cu ușurință în automatizare și, deci, poate înșela și pe alții. Ea poate confunda mirajele subconștientului său cu realitatea. Din acest motiv, eu mi-am supus trăirile unor verificări multiple, după exemplul unui savant care se supune pe sine însuși experimentelor.

¹ N. Tr. Traducere de Leon Lăvițchi și Dan Duțescu. Editura Mondero, București 1999.

Am avut nevoie de un lung șir de certitudini, până când dubiile mele s-au risipit și am învățat să fac deosebire între o voce și alta.

În această muncă am beneficiat de mult ajutor.

Mulți prieteni ai mei au murit, dar azi pot afirma cu certitudine că nu i-am pierdut. Ei sunt cu mine și, în orele deosebite ale harului, pot sta de vorbă cu ei. Așa cum o fac cu tine, cu copilul meu sau cu toate cunoștințele mele care se află într-un trup.

Aceste întâlniri „spirituale“ mi-au lăsat multe amintiri vesele, dar și altele memorabile și chiar mărețe. Primesc prin ele sfaturi, iubire, îndrumări înțelepte.

Însă senzația de mistic, sentimentul cutremurător al miracolului a dispărut, iar ceea ce a rămas în urma lor este certitudinea senină, plină de bucurie.

Este bucuria pe care încerc să o împart acum cu tine.

Mereu am fost atras de necunoscut. Iar cunoștințele erau pentru mine, încă din copilărie, ca și acele păpuși rusești multicolore, numite Matrioșca: mă străduiam mereu să o dau pe cea mai mică în schimbul celei mai mari. Nu aruncam nimic, nici măcar amintirea erorilor, dar atunci când intuiau că un adevăr este mai încăpător, mai larg decât cel dinainte, mă instalam imediat în el și nu-l părăseam până ce nu-mi găseam o „păpușă“ și mai încăpătoare.

Știi, desigur, că hindușii îl numesc pe Dumnezeu Brahman.

Acest cuvânt vine din rădăcina „bri“, care înseamnă „a se lărge“, „a crește“.

Cel care îl caută pe Dumnezeu acela trebuie să se lărgească, și să crească. Cu cât îți mărești raza conștientului, cu atât mai mult vei înțelege din această minune, nesfârșită în spațiu și veșnică în timp. Și niciodată nu trebuie să crezi că ceea ce a pătruns în raza ta vizuală este adevărul ultim. Nu. Adevărul se află întotdeauna mai încolo. Dincolo de hotarul întunericului care, desigur, îți pare întunecat numai pentru că ochiul tău nu vede încă până acolo.

Cel care se închide între granițele „concepției sale despre lume“, pentru că așa este mai comod, pentru că își păzește starea de securitate, sau numai pentru că se teme de necunoscut, acela va rămâne în urmă.

Căci drumul sufletului e o neîncetată lărgire.

Scopul acestei cărți este să-ți împărtășesc bucuria mea. Pentru că nu există pe lume bucurie mai mare decât a demasca moartea și pieirea. Și pe lângă aceasta – ca să nu-ți ascund nimic – m-am plictisit să mă prefac nebun ca Hamlet, din pură auto-apărare, numai din cauză că am intrat în contact cu lumea spiritelor și am dobândit cunoașterea unui lucru care este străin în lumea de astăzi:

***„Și un străin e musafirul nostru.
Mai multe-s pe pământ și-n cer, Horatio,
Decât închipuie filozofia.“***

Necazul e că aceste lucruri se supun greu descrierii. Mai ales azi, când cele mai importante dintre cuvinte și-au pierdut sensul originar.

De aceea, te rog să mă înțelegi când voi relua explicarea unor expresii biblice sau voi recurge la cuvinte din sanscrită sau paleo-chineză; o voi face pentru că aceste expresii s-au născut tocmai din trăirile pe care vreau să ți le împărtășesc.

Iată, de exemplu, o frază pe care am formulat-o adineauri.

Scriseam: „căci ochii tăi nu văd încă până acolo“.

Nu e o formulare precisă.

Căci vederea cu ochii își are limitele ei obiective. Degeaba vei deschide larg ochii, nu vei vedea cu ei la o depărtare mai mare. Aceasta este clipa când, în om, se formează un nou organ care vede, dar care nu este ochi. Cel în care nu funcționează un astfel de organ ar crede că așa ceva nici nu poate fi. Și totuși există. De pildă, noaptea, în somn, vezi cu acest organ, dar dacă cineva n-a avut niciodată vise, degeaba îi vei explica faptul că omul poate să vadă, având ochii închiși, tot atât de clar și multicolor ca și cu

ochiul fizic gelatinos – el nu te va crede, pur și simplu pentru că n-a avut nici o trăire de acest fel. Și o să-ți răspundă că ești nebun sau va crede că vrei să-l înșeli. Și n-are rost să argumentezi, pentru că nu e vorba de o problemă de principii. E o problemă practică ce se va soluționa atunci când omul va visa pentru prima oară în viața lui. Atunci va înțelege că așa ceva există. Până atunci însă, totul îi va părea o poveste.

Sau iată o altă propoziție de-a mea:

Scriam: „nu cred“ în nemurirea sufletului.

Altă inexactitate.

M-am exprimat astfel pentru că ceea ce înțelege astăzi majoritatea lumii sub cuvântul „credință“, în concepția mea nu e credință.

O să-ți spun ce înseamnă pentru mine acest cuvânt.

Primul meu maestru a fost un yoghin hindus care studiasse medicina în Europa. De religie era creștin și își însușise învățăturile lui Christos într-un ashram din India.

Știa să vindece atât cu metode occidentale, cât și cu cele orientale, în funcție de calea care i se părea mai eficientă în cazul respectiv.

Într-una din zile se prezentă la cabinetul său un avocat din Budapesta, Dr.F., cu soția lui. Avocatul avea mâna dreaptă paralizată, atât de inertă, încât o ținea introdusă în deschizătura sacoului, în postura lui Napoleon. De șase ani se încerca vindecarea lui, fără rezultat.

Maestrul o îndepărtă pe femeie din cabinet și-l rugă pe bărbat să se dezbrace. Mâna dreaptă a avocatului avea un aspect îngrozitor. Nu era altceva decât un os subțire, în plasa unor ligamente. O ținea cu mâna stângă și o mișca de parcă ar fi fost din lemn.

Maestrul se așeză în fața lui și îl rugă să așeze ambele mâini în palmele sale. Avocatul dirijă cu mâna stângă dreapta moartă în palma maestrului, apoi își puse și cealaltă mână în cealaltă palmă a acestuia. Stăteau față în față, de parcă ar fi vrut să înceapă o joacă de copii.

Dr.F. nu cunoștea engleza, eu îi eram interpret.

– Întreabă-l de când are mâna nemișcată?

– De șase ani.

– Și ce tratamente i s-au făcut? În detaliu.

Avocatul povesti îndelung despre diversele tratamente.

Ca toți bolnavii cronici, folosea multe expresii în latină, înșirând denumiri de medicamente, terapii și diagnoze diverse. Nu vorbise nimic despre sine însuși și eu crezusem, din titlul de doctor și din felul cum se exprima, că el însuși era medic.

Maestrul îi studie îndelung fața. Îl lăsa să-și termine povestea, apoi hotărât și dur spuse următoarele:

– Spune-i că a făcut un gest de lașitate! S-a speriat de viață, de profesia lui, de păcatele și cazurile încurcate, de clienți, de sentințele judecătorești adesea murdare și nedrepte. S-a speriat de propriul său destin și a renunțat la mâna lui dreaptă. Acum se compătimentește și se lasă compătimit și îi face nefericiți pe cei din familia lui. Spune-i toate acestea!... Spune-i că asta-i o mână bună.

Speriat, traduceam totul.

– Spune-i – continuă maestrul – să-și miște mâna stângă.

Am tradus.

Avocatul întinse și strânse de mai multe ori degetele mâinii stângi, sănătoase.

– Simți? – strigă yoghinul. – Îți simți mâna? Simți că mâna aceasta este a ta?!

– Simt – zise avocatul, care acum avea ochii închiși, iar pe tâmpile îi curgeau broboane de sudoare.

– Și acuma spune-i să-și miște mâna dreaptă!

Capul avocatului tremura, fața i se crispa, dar mâna rămasă nemișcată.

– Să crezi în ea! – spuse yoghinul. – Să crezi că această mână se va mișca! Crezi în ea?

– Cred – răspunse avocatul și întregul trup i se scutura, era crispat tot și se încrâncena rânjind, dar mâna lui zăcea în palma yoghinului ca o bucată de os mort.

– Spune-i – zise maestrul pe un ton mai blând – că asta nu e credință. Cineva care e atât de crispat, care transpiră și tremură, acela nu crede... Credința este o certitudine degajată! Credința: *este o convingere neclintită*... o convingere sigură, fără greș... că această mână e bună și că se va mișca imediat.

Și în momentul când i-am tradus și ultimul cuvânt, fața avocatului se destinse, iar degetele sale descărnate, ca petalele unei flori într-un film științific, începură să se miște încet. Se deschideau, se strângeau, se deschideau, se strângeau...

Cu greu, tremurând, dar se mișcau.

Scena era atât de șocantă încât femeia care pândea prin crăpătura ușii, izbucni într-un strigăt.

Ei bine, pentru mine credința este aceasta.

Convingere certă.

Iar încercarea ei e: dacă mâna se mișcă sau nu.

Avocatul zicea că el crede în Dumnezeu.

Iar maestrul, întristat, îl întrebă:

– Cum poți spune că tu crezi în Dumnezeu, de vreme ce nu crezi nici în propria ta mână?

Această carte vorbește despre suflet.

Ea constă din două părți – a doua parte e mai interesantă.

Dar eu te rog să citești și prima parte, pentru că aceasta e mai importantă. Aș vrea nu numai să-mi vezi visele, ci să le și înțelegi.

*

Sufletul și suflarea sunt noțiuni înrudite în toate limbile sensibile din lume. Spiritus în latină, ruach în ebraică, pneuma în greacă, sau atman în sanscrită sunt legate direct de răsufflare, de respirație.

Înseamnă același lucru, însă pe alt plan.

În Evanghelic este o frază superbă. Isus îi spune lui Nicodim:

„Spiritus ubi volt, spirat et vocem eius audis, sed non scis unde veniat et quo vadat: sic est omnis, qui natus est ex Spiritu.“